

ἐκ τῶν συγχρόνων πεζογράφων καὶ ποιητῶν, τὸν καὶ ἡμέτερον πολῦτιμον συνεργάτην κ. Ἀλέξανδρον Ρ. Ραγκαβῆν, τοῦ ὀποίου ἡ ἔξοχος ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῇ κοινωνίᾳ θέσις δὲν εἶνε βεβαίως ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν κατὰ πόσον ὑπερηκόντισε τὴν προφητείαν τῆς μούσης καὶ τῆς πατρικῆς στοργῆς τοῦ ἀειμνήστου γεννήτορος.

Ὁ υἱός μου Ἀλέξανδρος εἰς Μόναχον.

Εἰς τὸν κῆπὸν μου εἰς τόπον εὐθαλῆ καὶ ἀνθισμένον.
 Εἶχα ἓνα περιστέρι ἐκεῖ μέσα γεννημένον,
 Εἶχε χάριν, εἶχε κάλλος ἢ ἐκ φύσεως στολή του,
 Καὶ κατέστραπτ' ἡ ὠραία χρυσομένη κεφαλή του.
 Ἦτον ἔξυπνον, νοῆμον, καὶ μὲ τὴν μικρότητά του
 Μ' ἔδειχνε παντοιοτρόπως τὴν αἰσθητικότητά του.
 Εἰς τοὺς κόλπους μου τὸ εἶχα, τὰ πτερά του ἐφιλοῦσα,
 Τὸ ἀνέτρεφα μὲ πόθον καὶ τὸ ὑπεραγαποῦσα.
 Μὲ αὐτὸ παρηγορούμουν εἰς τὰς ὥρας τῶν δεινῶν μου,
 Καὶ τὸ ἔβλεπα ὡς φίλον καὶ τοῦ βίου κοινωνόν μου.
 Ἔτρεμα μὴν τύχη βέλος, μήπως ὄρνις τὸ πηράξῃ,
 Καὶ τὸ ἔδειχνα τὸν δρόμον ποῦ καὶ πότε νὰ πετάξῃ.
 Ἐκεῖ αἴφνης ἓνας μέγας αἰτὸς ἀπὸ τὰ νέφη
 Καταβαίνει, τὸ ἀρπάζει καὶ ὁρομαῖος ἐπιστρέφει.
 ὦ θεέ! ὅπταν εἶδα πῶς ἐχάθη ἀπ' ἐμπρός μου,
 Ἔχασα καὶ τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν χοῆσιν τοῦ νοός μου.
 Φεύγω, τρέχω μετὰ πόθου καὶ σχεδὸν μετὰ μανίας,
 Καὶ μανθάνω πῶς ἐπῆρε τὴν ὁδὸν τῆς Γερμανίας.
 Προχωρῶ καὶ μὲ ἀγῶνας καὶ μὲ βάσανα μυρία
 Φθάνω τέλος ὅπου κεῖται ἡ εὐδαίμων Παυαρία.
 Ἐκεῖ βλέπω . . . ὦ τί θεά! εἰς μεγάλην πεδιάδα
 Ἐπὶ ἄρματος τὸν Ἄρην, ἐπὶ θρόνου τὴν Παλλάδα.
 Βλέπω ὄρος, τὸ γνωρίζω, καὶ μὲ φαίνεται ἔδικόν μας.
 Καὶ τῶ ὄντι εἶν' ἐκεῖνος, εἶν' ὁ θεῖος Ἐλικὼν μας.
 Τοῦ ἀρχαίου τοῦ ἐδάφους πῶς καὶ πότε ἀπεσχίσθη!
 Ἀπὸ γῆν τὴν Ἑλληνίδα πότε, πῶς μετεκομίσθη!
 Ἐκεῖ φαίνεται ὁ Ἀπόλλων μὲ ἀκτῖνας φωτισμένους,
 Ἀπὸ ὄλην τὴν χορείαν τῶν Μουσῶν τριγυρισμένους.
 Καὶ κρατῶν μετὰ τῆς λύρας εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι . . .
 Τὸ κρατεῖ! . . . τὸ φίλτατόν μου, τὸ καλόν μου περιστέρι.

Ναί, τὸ βλέπω, εἶν' ἐκεῖνο, εἰς τὴν λύραν ἀναβαίνει,
 Τὴν ἐγγίζει, τὴν ἀφίνει, εἰς τὰς Μούσας μεταβαίνει,
 Τρέχει, παίζει μετὸν Ἄρην, μετὸ δόρυ τὸ πικρὸν του,
 Τὸν φιλεῖ καὶ τὸν χαδεύει μετὸ ράμφος τὸ μικρὸν του.
 Ἡ Παλλὰς τὸ περιθάλλει, μετὸ χέρι τῆς τὸ τρέφει,
 Τὴν ἀσπάζεται· καὶ πάλιν εἰς τὰς Μούσας ἐπιστρέφει.
 Ἐγὼ βλέπω δὲ καὶ χαίρω καὶ λυποῦμαι καὶ θαυμάζω,
 Καὶ τὰς χεῖράς μου ἐκτείνων, μετὰ παρόνον τὸ κράζω.
 Περιστέρι μου ὠραῖον, ποθητὸν μου περιστέρι,
 Πῶς πλανώμενον σὲ βλέπω; πῶς πετᾷς εἰς ἄλλα μέρη;
 Σὲ ἀνέθρεψα μετὸ πόνον, πῶς μετ' ἄλλους οἰκειώθης;
 Πῶς τὸ ἔργον τῶν χειρῶν μου ἀπ' ἐμέν' ἀποξενώθης;
 Ἔλα πάλιν εἰς τοὺς κόλπους ὅπου τόσον ἀγαποῦσες,
 Ἐνθυμήσου πῶς σὲ εἶχα, ὅταν μόλις ἐπετοῦσες.
 Σεῖς δ' Ὀλύμπιοι τὰ ξένα διατὶ κατακρατεῖτε;
 Δότε το, εἶν' ἐδικόν μου, πῶς τὰ δίκαια πατεῖτε;
 Τότ' ἐκεῖνο μετ' ἐκτυτᾷ, καὶ θαρρῶ πῶς μετ' ἐγνωρίζει.
 Οὔτε ὅμως ἐπιστρέφει, οὔτε κἂν μετ' προσεγγίζει.
 Φωνὴ δ' ὡς ἐκ τῆς χορείας τῶν Μουσῶν ἐξερχομένη,
 «Μὴ βιάζεσαι, μετ' ἄφες, ἄφες το νὰ μὲνῃ.
 «Μετ' ὀλίγον τὴν ἰσχύν μας φανερὰ θὰ καταλάβῃς.
 «Περιστέρι τὸ στερήθῃς, αὐτὸν θεὸν νὰ τὸ λάβῃς.
 «Φοῖβος, Ἄθηνᾶ καὶ Ἄρης καὶ μεις ἅπαντα· συγχρόνως
 «Εἰς τὴν μεταμόρφωσίν του συνεργοῦμεν ὁμοφώνως.»
 Τότε ἐκράξα μετ' ὀνὸν ἀπὸ βάθους τῆς καρδίας:
 «Ἐπιτάσσομαι προθύμως εἰς ἐπιταγὰς τὰς θείας.
 «Ὀν μου φίλτατον, προχώρει τὴν ὁδὸν σου ἐλευθέρως,
 Ἄετός γενοῦ καὶ πέτα εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.
 «Ὅλα τὰ πτηνὰ τοῦ κόσμου εἰς τὴν πτῆσιν ὑπερτέρει.
 Πλὴν ποτὲ μὴ λησμονήσῃς ὅτι ἦσουν περιστέρι.»

